

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ (DECISION)

Προσφυγή αριθ. 27760/13
Χριστίνα-Μαρία-Ιντα ΜΠΑΛΑΝΟΥ
κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 28 Απριλίου 2020 σε επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Aleš Pejchal, *πρόεδρος*,

Λίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο,

Jovan Ilievski, *δικαστές*,

και Renata Degener, *αναπληρώτρια γραμματέα τμήματος*,

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω προσφυγή η οποία κατατέθηκε στις 17 Απριλίου 2013,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις οι οποίες υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες οι οποίες υποβλήθηκαν από την προσφεύγουσα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η προσφεύγουσα, κυρία Χριστίνα-Μαρία-Ιντα Μπαλάνου, είναι μία ελληνίδα υπήκοος γεννηθείσα το 1951 και κατοικεί στην Αθήνα. Εκπροσωπήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από την κ. Σ. Ασημακοπούλου και την κ. Α. Λάππα, δικηγόρους οι οποίες εδρεύουν αντίστοιχα στην Αθήνα και στα Γλυκά Νερά.

2. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον εντεταλμένο του αντιπροσώπου της κ. Κ. Γεωργιάδη, Πάρεδρο της Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι συνθήκες της υποθήκης

3. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εξετέθησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως ακολούθως.

4. Η προσφεύγουσα είναι συνταξιούχος διπλωμάτις. Ανέλαβε τα καθήκοντά της στις 20 Μαΐου 1977 και παραιτήθηκε την 1^η Ιουλίου 2011. Το Ανώτατο Υπηρεσιακό Συμβούλιο του Υπουργείου Εξωτερικών («το Ανώτατο Συμβούλιο») προέβη σε πολλές περιπτώσεις στην αξιολόγηση της προσφεύγουσας ενόψει της έκφρασης μιας γνώμης για την προαγωγή της ενδιαφερόμενης στον βαθμό της πληρεξούσιας υπουργού Β, αλλά η γνώμη του ήταν κάθε φορά δυσμενής.

1. Οι δικαστικές διαδικασίες που κατέληξαν στην αναδρομική προαγωγή της προσφεύγουσας

5. Με την απόφαση με αριθμό 4555/2001, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε μία πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου (της 17 Δεκεμβρίου 1999) η οποία αρνήθηκε να προαγάγει την προσφεύγουσα στον βαθμό της πληρεξούσιας υπουργού Β, καθώς και ένα προεδρικό διάταγμα (της 30 Δεκεμβρίου 1999) το οποίο αρνήθηκε να προαγάγει την ενδιαφερόμενη στον βαθμό αυτό, και ανέπεμψε την υπόθεση στην διοίκηση προκειμένου να προβεί σε μία νέα αξιολόγηση.

6. Στις 5 Δεκεμβρίου 2002, η υπόθεση της προσφεύγουσας υποβλήθηκε στο Ανώτατο Συμβούλιο, το οποίο εξέδωσε εκ νέου αρνητική γνώμη. Στις 10 Απριλίου 2003, το Υπουργικό Συμβούλιο έκρινε ότι η ενδιαφερόμενη δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις προκειμένου να προαχθεί στον πιο πάνω αναφερόμενο βαθμό. Μετά από αίτηση της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου και ανέπεμψε εκ νέου την υπόθεση στην διοίκηση (απόφαση αριθ. 1560/2009).

7. Την 1^η Σεπτεμβρίου 2009, το Ανώτατο Συμβούλιο αποφάνθηκε ακόμη μια φορά κατά της προαγωγής της προσφεύγουσας. Στις 12 Νοεμβρίου 2009, αυτή ζήτησε από τον Υπουργό Εξωτερικών να την προαγάγει αναδρομικά από τις 7 Ιανουαρίου 2000 στον βαθμό της πληρεξούσιας υπουργού Β. Δεδομένου ότι ο υπουργός απέρριψε την αίτηση αυτή, η προσφεύγουσα προσέφυγε στο διοικητικό εφετείο Αθηνών στις 20 Δεκεμβρίου 2011 με μία αίτηση ακύρωσης της απόφασης.

8. Στις 14 Σεπτεμβρίου 2012, το διοικητικό εφετείο εξέδωσε την απόφαση με αριθμό 2203/2012 με την οποία ακύρωσε την άρνηση του υπουργού λόγω έλλειψης επαρκούς αιτιολογίας. Διαπίστωσε ότι για τρίτη συνεχόμενη φορά η διοίκηση δεν είχε αιτιολογήσει επαρκώς την αξιολόγησή της για το έτος 2000 και της ανέπεμψε την υπόθεση με την εντολή να προαγάγει την προσφεύγουσα στον βαθμό της πληρεξούσιας υπουργού Β, με αναδρομική ισχύ από τις 7 Ιανουαρίου 2000.

9. Το διοικητικό εφετείο στηρίχθηκε πάνω σε μία πάγια νομολογία σύμφωνα με την οποία, όταν η διοίκηση είχε αδυναμία να αιτιολογήσει επαρκώς τις αποφάσεις της σχετικά με την επαγγελματική αξιολόγηση ενός υπαλλήλου και με την επακόλουθη άρνηση της προαγωγής, αυτή υπερέβαινε τα όρια της εξουσίας εκτίμησής της. Σύμφωνα με την νομολογία αυτή, το διοικητικό δικαστήριο είχε στην περίπτωση αυτή την δυνατότητα όχι μόνον να ακυρώσει την προσβληθείσα πράξη αλλά και να διατάξει την διοίκηση να προαγάγει τον ενδιαφερόμενο στην ζητούμενη θέση.

10. Με ένα προεδρικό διάταγμα της 8 Φεβρουαρίου 2013, το οποίο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της 11 Φεβρουαρίου 2013, η προσφεύγουσα προήχθη, αναδρομικά από τις 7 Ιανουαρίου 2000, στον βαθμό της πληρεξουσίας υπουργού Β. Με ένα νέο προεδρικό διάταγμα της 16 Μαΐου 2013, το οποίο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της 11 Ιουνίου 2013, αυτή προήχθη, αναδρομικά από τις 14 Μαΐου 2003, στον βαθμό της πληρεξουσίας υπουργού Α. Την 1^η Οκτωβρίου 2013, το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους υπολόγισε την διαφορά μεταξύ του μισθού τον οποίο εισέπραττε η προσφεύγουσα πριν την προαγωγή της και εκείνου που αντιστοιχούσε στον νέο βαθμό της πληρεξουσίας υπουργού Β, από τις 7 Ιανουαρίου 2000, και, στην συνέχεια, μεταξύ του μισθού ο οποίος αντιστοιχούσε στον τελευταίο βαθμό και εκείνου που αντιστοιχούσε στον νέο βαθμό της πληρεξουσίας υπουργού Α, από τις 14 Μαΐου 2003. Η διαφορά αυτή αντιπροσώπευε ένα συνολικό ποσό 100.994,68 ευρώ (EUR), το οποίο καταβλήθηκε στον τραπεζικό λογαριασμό της ενδιαφερόμενης στις 16 Δεκεμβρίου 2013.

2. Οι υπόλοιπες δικαστικές διαδικασίες οι οποίες σχετίζονται με την μη συμπερίληψη της προσφεύγουσας στον κατάλογο των διπλωματών που προήχθησαν στον βαθμό του πληρεξουσίου υπουργού

11. Μεταξύ της πρώτης άρνησης η οποία αντιτάχθηκε στο αίτημα της προσφεύγουσας και της προαγωγής της, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε έξι φορές λόγω έλλειψης επαρκούς αιτιολογίας άλλες πράξεις του Υπουργικού Συμβουλίου και άλλα προεδρικά διατάγματα που δεν συμπεριέλαβαν την προσφεύγουσα στον κατάλογο των διπλωματών οι οποίοι προήχθησαν στον βαθμό του πληρεξουσίου υπουργού Β, και παρέπεμψε κάθε φορά την υπόθεση στην διοίκηση. Πιο συγκεκριμένα:

- με την απόφαση με αριθμό 1870/2003, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε μία πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου της 23 Αυγούστου 2001 και ένα προεδρικό διάταγμα της 14 Σεπτεμβρίου 2001,

- με την απόφαση με αριθμό 2054/2007, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε μία πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου της 10 Αυγούστου 2004 και ένα προεδρικό διάταγμα της 23 Αυγούστου 2004. Κατόπιν της ακύρωσης αυτής, το Ανώτατο Συμβούλιο αποφάνθηκε κατά της προαγωγής της προσφεύγουσας με δύο αποφάσεις οι οποίες εκδόθηκαν αντίστοιχα στις 17 και στις 23 Ιουλίου 2009, και, για τον λόγο ότι η δίκη είχε καταστεί άνευ αντικειμένου, το διοικητικό εφετείο εκτίμησε ότι δεν συνέτρεχε λόγος να αποφανθεί επί των αιτήσεων ακύρωσης οι οποίες είχαν κατατεθεί από την προσφεύγουσα κατά των αποφάσεων αυτών (αποφάσεις με αριθμούς 2773/2013 και 2774/2013),

- με την απόφαση με αριθμό 1559/2009, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε μία πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου της 23 Ιανουαρίου 2003 και ένα προεδρικό διάταγμα της 19 Φεβρουαρίου 2003. Κατόπιν της ακύρωσης αυτής, το Ανώτατο Συμβούλιο αποφάνθηκε με μία απόφαση της 1^{ης} Σεπτεμβρίου 2009 κατά της προαγωγής της προσφεύγουσας και το διοικητικό εφετείο εκτίμησε ότι δεν έπρεπε να αποφανθεί επί της αίτησης ακύρωσης την οποία είχε καταθέσει η προσφεύγουσα, κρίνοντας ότι η δίκη είχε καταστεί άνευ αντικειμένου (απόφαση με αριθμό 2771/2013),

- με την απόφαση με αριθμό 2318/2011, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε μία πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου της 22 Δεκεμβρίου 2005 και ένα προεδρικό διάταγμα της 31 Δεκεμβρίου 2005,

- με την απόφαση με αριθμό 2319/2011, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε μία πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου της 19 Σεπτεμβρίου 2005 και δύο προεδρικά διατάγματα της 30 Σεπτεμβρίου 2005,

- με την απόφαση με αριθμό 2320/2011, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε ένα πρακτικό μία πράξη του Ανωτάτου Υπηρεσιακού Συμβουλίου του Υπουργείου Εξωτερικών της 27 Ιουνίου 2007 και ένα προεδρικό διάταγμα της 20 Ιουλίου 2007.

12. Επίσης, όσον αφορά την άρνηση της διοίκησης να προαγάγει την προσφεύγουσα για τα έτη 2006, 2008, 2009 και 2011, το διοικητικό εφετείο, στο οποίο είχε προσφύγει η προσφεύγουσα, εκτίμησε ότι δεν έπρεπε να αποφανθεί επί των αιτήσεων ακύρωσης οι οποίες κατατέθηκαν από αυτήν, για τον λόγο ότι η δίκη είχε καταστεί άνευ αντικειμένου (αποφάσεις με αριθμούς 2777/2013, 2779/2013, 2780/2013, 2776/2013 και 2781/2013).

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική

13. Όσον αφορά το εθνικό δίκαιο και την πρακτική, πρέπει να γίνει παραπομπή στην απόφαση *Γαλανόπουλος κατά Ελλάδας* (αριθ. 11949/09, §§ 25-28, 19 Δεκεμβρίου 2013).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

14. Η προσφεύγουσα παραπονείται για παραβιάσεις των άρθρων 6 § 1, 8 και 13 της Σύμβασης καθώς και του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

15. Επικαλούμενη το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται κατά πρώτο λόγο για μία παραβίαση του δικαιώματός της για πραγματική δικαστική προστασία των δικαιωμάτων της αστικής φύσεως εξαιτίας της άρνησης της διοίκησης να συμμορφωθεί προς τις αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας που ακύρωσαν λόγω έλλειψης επαρκούς αιτιολογίας τις πράξεις με τις οποίες η διοίκηση αρνήθηκε να την προαγάγει και εξαιτίας του χρονικού διαστήματος που παρήλθε μεταξύ της δημοσίευσης της απόφασης με αριθμό 4355/2001 του Συμβουλίου της Επικρατείας και εκείνης του προεδρικού διατάγματος της 8 Φεβρουαρίου 2013. Επικαλούμενη το άρθρο 13 της Σύμβασης, αυτή ισχυρίζεται επίσης ότι δεν διέθετε κάποιο αποτελεσματικό ένδικο μέσο μέσω του οποίου θα μπορούσε να παραπονεθεί για την μη εκτέλεση των αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας. Υπό το πρίσμα του άρθρου 8 της Σύμβασης, υποστηρίζει ότι η άρνηση της διοίκησης να συμμορφωθεί προς τις αποφάσεις των διοικητικών δικαστηρίων είχε επιπτώσεις στην επαγγελματική ζωή της. Τέλος, στο πεδίο του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, αυτή ισχυρίζεται ότι, κατόπιν της απόφασης με αριθμό 2203/2012 η οποία εκδόθηκε από το διοικητικό εφετείο η διοίκηση είχε την υποχρέωση, κατά πρώτο λόγο, να της καταβάλει την διαφορά του μισθού που προέκυπτε από τις αναδρομικές προαγωγές της και, κατά δεύτερο λόγο, να προβεί στην αξιολόγησή της για να την προαγάγει στους επόμενους βαθμούς.

Οι διατάξεις τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα έχουν στα εν προκειμένω εφαρμοστέα αποσπάσματά τους ως εξής:

Άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Άρθρο 8 της Σύμβασης

«1. Παν πρόσωπον δικαιούται εις τον σεβασμόν της ιδιωτικής (...) ζωής του (...)

2. Δεν επιτρέπεται να υπάρξη επέμβασις δημοσίας αρχής εν τη ασκήσει του δικαιώματος τούτου, εκτός εάν η επέμβασις αύτη προβλέπεται υπό του νόμου και αποτελεί μέτρον το οποίον, εις μίαν δημοκρατικήν κοινωνίαν, είναι αναγκαίον δια την εθνικήν ασφάλειαν, την δημοσίαν ασφάλειαν, την οικονομικήν ευημερίαν της

χώρας, την προάσπισιν της τάξεως και την πρόληψιν ποινικών παραβάσεων, την προστασίαν της υγείας ή της ηθικής, ή την προστασίαν των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων.»

Άρθρο 13 της Σύμβασης

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίαι παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης

«Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.»

16. Εκτιμώντας ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί πλέον να υποστηρίξει ότι είναι «θύμα» μιας παραβίασης της Σύμβασης και ότι αυτή δεν εξήντησε τα εθνικά ένδικα μέσα, η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή.

17. Όσον αφορά την επικαλούμενη έλλειψη της ιδιότητας του «θύματος», υποστηρίζει ότι όχι μόνον η προσφεύγουσα προήχθη στον ζητούμενο βαθμό, αλλά εισέπραξε και την διαφορά μεταξύ του μισθού τον οποίο εισέπραττε πριν την προαγωγή της και εκείνου ο οποίος αντιστοιχούσε στον νέο βαθμό της από το έτος 2000.

18. Προσθέτει, επικαλούμενη έγγραφα, ότι η διαφορά μισθού που προκύπτει από τις αναδρομικές προαγωγές της προσφεύγουσας καταβλήθηκε στις 16 Δεκεμβρίου 2013, και όχι στις 28 Απριλίου 2014 όπως ισχυρίζεται η ενδιαφερόμενη. Εκτιμά ότι, αν κατά τον χρόνο της κατάθεσης της προσφυγής της η προσφεύγουσα είχε παράσχει την πληροφορία αυτή στο Δικαστήριο, η τελευταία δεν θα είχε θέσει κατά την κοινοποίηση της υπόθεσης στην Κυβέρνηση ούτε τις ερωτήσεις υπό το πρίσμα του άρθρου 6 ούτε εκείνες στο πεδίο του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

19. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι συνεχίζει να είναι θύμα της Σύμβασης. Υποστηρίζει κατά πρώτο λόγο ότι, παρά την έκδοση ενός μεγάλου αριθμού αποφάσεων υπέρ της οι οποίες ακύρωναν τις αρνήσεις της διοίκησης να την προαγάγουν, αυτή αναγκάστηκε να αναμείνει δώδεκα χρόνια προτού εκδοθεί η τρίτη διαδοχική ακύρωση της άρνησης της προαγωγής της το 1999 και ότι αυτή δεν μπόρεσε να επωφεληθεί από την νομολογία η οποία, όπως ισχυρίζεται, επέτρεπε στο αρμόδιο δικαστήριο να υποκατασταθεί στην θέση της διοίκησης

και να υποχρεώσει την τελευταία να της παραχωρήσει την εν λόγω προαγωγή. Θεωρεί ότι κατά την διάρκεια του χρόνου αυτού δεν ήταν σε θέση να αναλάβει τις υψηλές ευθύνες οι οποίες, κατά την άποψή της, αντιστοιχούσαν στις ικανότητες και τα προσόντα της.

20. Κατά δεύτερο λόγο, αυτή ισχυρίζεται ότι, κατόπιν της έκδοσης της απόφασης με αριθμό 2203/2012 η οποία εκδόθηκε από το διοικητικό εφετείο, η διοίκηση όφειλε να έχει εξαφανίσει όλες τις συνέπειες που είχαν προκύψει, κατά την άποψή της, από την όψιμη παραχώρηση της προαγωγής της. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι η διοίκηση όφειλε να είχε εξετάσει κατά τρόπο αναδρομικό αν η προσφεύγουσα πληρούσε τις προϋποθέσεις οι οποίες απαιτούνταν για την επίτευξη μιας προαγωγής στον βαθμό του πρέσβη, θεωρώντας ότι το έτος 2008 αυτή συγκέντρωνε έναν επαρκή αριθμό ετών υπηρεσίας προκειμένου να δικαιούται μία τέτοια προαγωγή. Επίσης, αυτή εκτιμά ότι, κατά τον χρόνο της συνταξιοδότησής της, η διοίκηση όφειλε να της χορηγήσει τον τίτλο του επί τιμή πληρεξουσίου υπουργού έτσι ώστε να μπορεί να επωφεληθεί των προνομίων που συνδέονται με τον τίτλο αυτό, όπως για παράδειγμα η κατοχή ενός διπλωματικού διαβατηρίου.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι μία απόφαση ή ένα μέτρο που ευνοεί τον προσφεύγοντα δεν αρκεί κατ'αρχήν για να του αφαιρέσει την ιδιότητα του «θύματος» για τους σκοπούς του άρθρου 34 της Σύμβασης, εκτός αν οι εθνικές αρχές αναγνωρίσουν, ρητώς ή κατ'ουσίαν, και στην συνέχεια θεραπεύσουν την παραβίαση της Σύμβασης (βλέπε, για παράδειγμα, *Eckle κατά Γερμανίας*, 15 Ιουλίου 1982, §§ 69 επ., série A no. 51, *Dalban κατά Ρουμανίας* [GC], αριθ. 28114/95, § 44, CEDH 1999-VI, και *Gäfgen κατά Γερμανίας*, [GC], αριθ. 22978/05, § 115, CEDH 2010). Όσον αφορά την «προσήκουσα» και «επαρκή» επανόρθωση για την θεραπεία σε εθνικό επίπεδο της παραβίασης ενός δικαιώματος το οποίο εγγυάται η Σύμβαση, το Δικαστήριο θεωρεί εν γένει ότι αυτή εξαρτάται από το σύνολο των συνθηκών της υπόθεσης, λαμβανομένης υπόψη ιδίως της φύσης της παραβίασης της Σύμβασης η οποία είναι υπό εξέταση (βλέπε, για παράδειγμα, την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Gäfgen*, § 116).

22. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, με μία μακρά σειρά αποφάσεων, το Συμβούλιο της Επικρατείας διαπίστωσε ότι οι διάφορες διοικητικές διαδικασίες αξιολόγησης της προσφεύγουσας οι οποίες έλαβαν χώρα για τους σκοπούς της απόφασης σχετικά με την προαγωγή της τελευταίας έπασχαν λόγω έλλειψης επαρκούς αιτιολογίας. Ειδικότερα, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι μέσα στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών η διοίκηση δεν κατόρθωσε να αιτιολογήσει επαρκώς τις αποφάσεις της με τις οποίες κατέληξε ότι η προσφεύγουσα δεν διέθετε τις επαγγελματικές ικανότητες που ήταν αναγκαίες για να προαχθεί στην αιτηθείσα θέση. Πράγματι, κάθε φορά που η ενδιαφερόμενη δικαιωνόταν

ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, το αρμόδιο όργανο του Υπουργείου Εξωτερικών συνερχόταν προκειμένου να εκδώσει μία νέα γνώμη, όμως πάντοτε χωρίς να κατορθώσει να λάβει μία επαρκώς αιτιολογημένη απόφαση. Το Δικαστήριο παρατηρεί εν τούτοις ότι η διοίκηση δεν είχε την υποχρέωση να προαγάγει την προσφεύγουσα μετά τις αποφάσεις οι οποίες εκδόθηκαν από το Συμβούλιο της Επικρατείας, το δε τελευταίο ανέπεμψε κάθε φορά την απόφαση στην διοίκηση για τους σκοπούς μιας νέας αξιολόγησης των προσόντων της ενδιαφερόμενης.

23. Η διοίκηση διατάχθηκε να προαγάγει την προσφεύγουσα με την απόφαση που εκδόθηκε από το διοικητικό εφετείο στις 14 Σεπτεμβρίου 2012 μετά από την διαδικασία η οποία ανοίχθηκε από την ενδιαφερόμενη κατά της πρώτης πράξης του Υπουργικού Συμβουλίου και κατά του πρώτου προεδρικού διατάγματος (αμφότερα εκδοθέντα τον Δεκέμβριο 1999) που αρνήθηκε να την συμπεριλάβει στον κατάλογο των προαχθέντων στον βαθμό του πληρεξουσίου υπουργού διπλωματών.

24. Όμως, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, κατόπιν της απόφασης αυτής, η προσφεύγουσα προήχθη, αναδρομικά από τις 7 Ιανουαρίου 2000, στον βαθμό της πληρεξουσίας υπουργού Β, με το προεδρικό διάταγμα της 8 Φεβρουαρίου 2013 το οποίο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της 11 Φεβρουαρίου 2013. Με ένα άλλο προεδρικό διάταγμα της 16 Μαΐου 2013, το οποίο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της 11 Ιουνίου 2013, η προσφεύγουσα προήχθη εκ νέου, αναδρομικά από τις 14 Μαΐου 2003, στον βαθμό της πληρεξουσίας υπουργού Α.

25. Έτσι, όσον αφορά την ζημία την οποία φέρεται να υπέστη η προσφεύγουσα όσον αφορά την εξέλιξη της σταδιοδρομίας της, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η απόφαση με αριθμό 2203/2012 και τα μέτρα τα οποία ελήφθησαν στην συνέχεια από την διοίκηση θεράπευσαν την επίδικη κατάσταση. Δεν συμμερίζεται τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας η οποία υποστηρίζει ότι μία ορθή εκτέλεση της πιο πάνω αναφερομένης απόφασης περιελάμβανε την υποχρέωση για την διοίκηση να προβεί αναδρομικά στην αξιολόγησή της για τους σκοπούς της προαγωγής της σε ανώτερους βαθμούς: δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν άσκησε τα καθήκοντα ευθύνης στα οποία αυτή προήχθη μετά την απόφαση του διοικητικού εφετείου, η προαγωγή σε ακόμη υψηλότερους βαθμούς ήταν καθαρά υποθετική.

26. Επίσης, από τα έγγραφα τα οποία προσκομίστηκαν από την Κυβέρνηση ενώπιον του Δικαστηρίου και έχουν εκδοθεί από την διεύθυνση οικονομικού του Υπουργείου Εξωτερικών και από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους, προκύπτει ότι για το χρονικό διάστημα από τις 7 Ιανουαρίου 2000 μέχρι την 1^η Οκτωβρίου 2011 καταβλήθηκε στην προσφεύγουσα η διαφορά μισθού η οποία προκύπτει από την αναδρομική προαγωγή της, από τις 7 Ιανουαρίου 2000,

στον βαθμό της πληρεξούσιας υπουργού Β και, από τις 14 Μαΐου 2003, στον βαθμό της πληρεξούσιας υπουργού Α. Το ποσό αυτό, το οποίο ανήλθε σε 100.994,68 ευρώ κατατέθηκε στον τραπεζικό λογαριασμό της ενδιαφερόμενης στις 16 Δεκεμβρίου 2013, ήτοι έξι μήνες περίπου μετά την δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της 11 Ιουνίου 2013 της προαγωγής της στον βαθμό Α και λίγο περισσότερο από ένα έτος μετά την έκδοση της απόφασης με αριθμό 2203/2012 της 14 Σεπτεμβρίου 2012. Αν η προσφεύγουσα είχε θελήσει να εισπράξει πρόσθετα ποσά, όπως μία αποζημίωση για ηθική βλάβη ή τόκους επί της διαφοράς των μισθών η οποία της καταβλήθηκε, αυτή θα είχε χωρίς αμφιβολία προσφύγει ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων στην βάση του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα, όπως είχε πράξει ο προσφεύγων στην υπόθεση *Γαλανόπουλος* (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση), η οποία είναι παρόμοια με την παρούσα υπόθεση.

27. Το Δικαστήριο κρίνει συνεπώς ότι η προσφεύγουσα, όσον αφορά την αποζημίωσή της για την επικαλούμενη υλική ζημία, δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει την ιδιότητα του «θύματος» με την έννοια του άρθρου 34 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στην γαλλική γλώσσα και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε στις 4 Ιουνίου 2020.

(υπογραφή)

Renata Degener

Αναπληρώτρια Γραμματέας

(υπογραφή)

Aleš Pejchal

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 10 Ιουλίου 2020

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος